

Ivana Havranová

MANŽELSTVÁ
NANIČ

MARENČIN PT

**manželství
nanič**

IVANA HAVRANOVÁ
manželství
nanič

MARENČIN PT

© Ivana Havranová, 2017
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2017
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Marenčin Media, 2017
Design © Marta Blehová, 2017
Jazyková úprava Sylvia Sachs
653. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0032-1 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0033-8 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0034-5 (ePub)

ÚVOD

Príbehy z inštitúcie, ktorú nazývame manželstvo. Iba málokomu sa podarí vo dvojici viesť život, ktorý by niekedy netraumatizoval, neunavoval, ktorý by nespôsoboval modriny na tele i na duši.

Všetky opísané situácie sa naozaj stali. Nie je pred vami vážna literatúra! Ponúka však vážne, niekedy až fatálne situácie, ktoré sa udiali medzi dvomi partnermi, medzi mužom a ženou.

Príbehy som uverejňovala v časopise Slovenka, kde ich môžete čítať dodnes. Lebo seriál pokračuje...

Ak v manželstve žijete skľučujúci príbeh, nevíete si s ním rady, ak nedokážete opustiť človeka, čo na vás denne nakladá, necítite sa dobre chronicky. Zdá sa vám, že ste zlyhali, že ste si svoj život pobabrali samy. Potom si možno celkom náhodou prečítate o takmer rovnakom osude nejakej ženy, manželky... a odľahne vám. Nie ste v tom sama, rovnaký problém riešia aj ďalšie ženy. A opäť vztýčite hlavu, pretože so svojím problémom môžete lepšie bojovať.

Ivana Havranová

A STÁLE NA NEHO ČAKÁ

Niekedy sa až čudujem, ako dokonale a donekonečna vedia manželky manželom odpúšťať. A v podstate idú do takých krajností, že ubližujú sebe.

Mám takých priateľov, čo žili spolu takmer tridsať rokov. Narodili sa im dve dcéry, i odrástli, a hoci Elenka vedela, že Igor jej z času na čas zahne, zatvárala oči a že teda... azda ho to raz prejde. Počítala, že najneskôr v starobe.

A viete, ako svet beží. Prelietavý muž dovlečie žene sem-tam aj darčeky v podobe tých najrôznejších kvasiniek, baktérií – a žena sa potom rozbehne po gynekológoch. Elenka tak robila v podstate po celý manželský život. Vždy sa niečo pritrafilo. A ona stále dookola, že to je z nečistoty toaletnej misy v práci, v kaviarni, v kine....

To máš od vlastného chlapa, Elenka, povedala som jedného dňa, lebo už mi naozaj nedalo ustavične počúvať vyvíňovania nekorektného partnera. Pozerala na mňa smutnými očami a bolo jej trápne. Pochopila, že som pochopila.

Raz večer u nás niekto zazvonil a za dverami stála ona. Upla-

kaná, navlečená iba v svetri a vôbec netušila, že vonku je mínus desať stupňov.

Čo sa, preboha, deje? otváram priateľke s hrôzou v očiach.

Oznámil mi, že je zamilovaný. Niečo takéto mi povedal po prvý raz v živote. Doteraz som tie jeho flandry tolerovala, nehovoril o nich. Ale toto! A že bude jeden týždeň doma, s nami, a ten druhý s ŇOU. Kristepane, čo mám robiť? vyzúvala sa z poltopánok a nahlas nariekala.

Akože, čo máš robiť? Veď ho vyšmar! Zbaľ mu veci a nech si ide za milou, vravím nekompromisne. Pretože toto bolo podľa mňa už riadne drzé!

A zostanem sama? A ak s ňou nebude šťastný? A zistí, že najviac potrebuje mňa? Nás? Svoju rodinu? No? Potom čo? cítila som sa ako Elenina nepriateľka.

Počúvaj, dievča. Načo si za mnou prišla? Lebo ja mám na vec takýto názor. Ak máš však iný, urob si podľa seba.

Už sme sa o drahom prelietavom nebavili. Vypila kávu, jedného panáka sladkého likéru a ponáhľala sa domov, lebo že sa vráti z práce a kto by mu naložil na tanier večeru.

Elena sa trápila so životom plným urážok a ponižovaní v nádeji, že Igor dostane rozum a začnú spolu normálne fungovať. Nuž... normálne nefungovali nikdy, avšak to predtým bolo síce zlo, no menšie.

Takže si dve po týždni posúvali jedného chlapa a podľa toho,

čo som vedela, sa on v tejto situácii cítil ohromne príjemne. Rodina sa nerozpadla a milenku zlegalizoval.

Po asi štyroch mesiacoch sme sa náhodou stretli v potravinách. Nakupovala aj pre neho, lebo keď sa na ten týždeň sťahuje z domu, berie pre milú jedlo.

A vieš, ako to pokračuje? Baba chce, aby sa rozviedol. Vraj aj ona má právo na normálnu rodinu. A keď sa nerozvedie, opustí ho. Jaj, ale bol nešťastný! Plakal ako dieťa, čo dolízalo zmrzlinu. Tak si teda vymyslel, že odíde na dva týždne z mesta, bez nej aj bez nás a všetko si premyslí, povedala s pokojom Angličana. Zrejme si bola istá, že rodinu neopustí. Aha! A ešte, že za tie dva týždne mu ani jedna z nás nemôže volať ani esemeskovať, prosto, nijaký kontakt. Aby nebol pod tlakom.

No fajn, vravím ja na to: Teraz už len čakať, ako lotéria skončí. Koho si tento super chlapík napokon vyberie. Teba, alebo JU.

Vôbec som Elene nerozumela. Tolké poníženie! Sú však manželky, ktoré sa naozaj snažia prečkať každú, aj tú najnechutnejšiu situáciu, lebo sa nádejajú, že napokon všetko dobre skončí.

Elenka sa však prerátala. Chlapec sa po dvoch týždňoch vrátil a utekal rovno k manželke. Priniesol fľašu celkom slušného vína, otvoril ju, nalial do dvoch čiaš a povedal: Tak, Elen, už som sa rozhodol. Odchádzam k Adriane. Definitívne. Takže beriem svoje veci a... Čau, láska.

Ako to, že si si vybral JU? zavzlykala manželka.

No lebo... vieš. Za celé dva týždne si sa mi ani raz neozvala, neopýtala sa, ako sa mám, kde vlastne som, a Adriana mi volala každý deň. Bolo to veľmi dojemné! Tak veľmi sa o mňa starala...

Akože starala? Veď si povedal, aby som sa neozývala, lebo nechceš byť pod tlakom.

No vidíš. A ona sa ozvala aj tak. Bože, ako ja tú Adriku milujem, povedal, vstal, rýchlo dopil, niečo si nahádzal do kufra a pobral sa do iného domova. K žene, ktorá si tvrdo šla za svojím cieľom.

Hneď aj podal žiadosť o rozvod, súd ich rozviedol, napokon mali dospelé deti, oženil sa s novou láskou a tá do roka porodila syna. Vôbec mu neprekážalo, že žili v malom byte spolu s jej rodičmi. Taká to bola láska.

A keď sa sem-tam stretnem s Elenou, hovorí len o ňom. Hoci od ich rozvodu uplynuli už celé tri roky, ohrdnutá manželka nie a nie na bývalého zabudnúť.

No vidíš. Mala si ho vyhodiť hneď a nemusela si prechádzať takým ponížením, vravievam jej.

Ale čo tam po ponížení, ona na to: Horšie je, že stále na neho čakám.

Niektoré ženy sú naozaj absolútne nepochopiteľné.

MUŽI NERADI PLATIA NA DETI!

Evička sa vydávala v šiestom mesiaci tehotenstva, avšak to nebolo tak, že musela. S Ondrejom sa milovali viac, ako vidíme v najsladších filmoch, a obaja sa na bábätko tešili rovnako. Hoci Evkina matka radila svadobné šaty ukrývajúce bruško, budúca mamička o tom nechcela ani počuť.

Nech vidia! Nech všetci vidia, akí sme šťastní! smiala sa roztopašne.

Nuž... boli. Naozaj. Ešte zopár chvíľ, mesiacov, rokov aj boli. Keď však malo dievčatko tri roky, prišiel celý rozžiarený Ondro do kuchyne – vyjaviť svojej žene Eve všetko, čo cítil, čo ho odrazu, ako blesk z jasného neba, zasiahlo. Stretol jednu krásnu, mladú, bezstarostnú dievčinu a nemôže bez nej žiť. Tak mocne sa usadila v jeho srdci!

Akože nemôžeš bez nej žiť? Veď žiješ so mnou! fňukla Eva a ešte stále jej nedochádzalo, čo sa medzi nimi odohráva! Veď od prvej chvíle pozerala na svojho muža ako na svojho!

Nie, Evi, stretávame sa takmer každý deň, tak trochu žijem aj s ňou! A vravím ti to na rovinu! Chcem byť k tebe férový! Lebo aj teba mám rád! Nestrachuj sa! Nebudeš nijaká opustená manželka!

Férový? Takže mi férovo vravíš, že si ma podrazil, podviedol, že poza môj chrbát máš mladé, milé, pekné, bezstarostné dievča? To je podľa teba skutočne fér?

Je! Mohol som ti to aj tajiť! Mám ťa však rád a nechcem mať pred tebou tajnosti!

Ježiš, Ondrej! treskla dverami, a keďže bola veľmi racionálny človečik, vyplakala sa v kúpeľni: Neurobím mu takú radosť, aby ma videl plakať! Neurobím! rozhodla a o chvíľu už vyšla z kúpeľne krásna, upravená ako vari ešte nikdy. Zobrala dcérku za ruky, nazrela ešte do izby, kde kváril manžela vlastný život, a stroho oznámila: Do večera máš čas rozhodnúť sa. Ak si vyberieš mladú, milú, bezstarostnú, túto noc doma spať nebudeš! povedala pokojne, celkom potichu zatvorila dvere a šla s vrkočovou Lili do škôlky.

Rozhodol a rozviedli sa. Eva to znášala ťažko, dokonca si chvíľu aj myslela, že je vinnou. Ondrovi doma zrejme niečo zásadné chýbalo. Veď tak píšu v ženských rubrikách časopisov! Keď však pochopila, že muži takéto veci jednoducho robia, a žena s tým nemusí mať vôbec nič spoločné, rozhodla sa bojovať o všetko, čo potrebovala na ďalší život s Lilinkou. Našla si

právničku, ženu, rozvedenú ženu, ktorá brala Evin osud osobne a dokázali získať byt aj vlastne všetko, o čo by sa možno musela s bývalým deliť.

Veľmi dobre vedela, ako fičí život! Chlap s Ondrovým postavením zarobí na všetko raz-dva a ešte mu zostane aj kopec na radovánky. Žena nemá ani zďaleka rovnaké možnosti.

Lilinka rástla, Ondro si ju brával presne podľa pokynov súdu, a aj to väčšinou strčil dievčatko k starým rodičom. Mal predsa milú, mal svoj život, dieťa s ex doň veľmi nepatrilo. Iba tak... okrajovo. Nebol s ním predsa navždy zviazaný pupočnou šnúrou! Možno aj preto Lilka od svojho ocinka nedostala navyše ani jediný cukrík. Všetko zahrnul do súdom vymeraných alimentov.

Keď prišiel čas, že sa mamička s dievčatom šli zapísať do prvej triedy, Ondrej pri tom nebol. Nemal čas. Nemal čas ísť potom v septembri so svojou dcérou ani po prvý raz do celkom nového života, kam vošla s veľkou, veselou tašku na chrbátiku.

Evička nenahrádzala dieťaťu otca. Snažila sa byť čo najlepšou matkou a dievčatku vždy odpovedala na zvedavé otázky podľa pravdy.

Prečo ocko neprišiel? pýtala sa, zvierajúc v rúčke ružu pre pani učiteľku.

Ocko nemal čas. Tak mi to včera povedal.

Ani chvíľu? Ani pre mňa?

Ani chvíľu, Lilinka. Pre nikoho. Nič si však z toho nerob, som tu s tebou a sme stále spolu! Dievčatko zodvihlo hlávku, aby videlo mamine do tváre, a usmiato povedalo: Ja viem, mamička!

Eva zistila, že bývalému sa darí lepšie, než si možno sám myslel. Kúpil auto, vymenil byt za veľký, luxusne ho zariadil a le-to s mladou milou a bezstarostnou prežíval v Paname. Požiadala teda o zvýšenie príspevku na dieťa. Napokon... začalo chodiť do školy, výdavky sa reálne zvýšili. Skúšala s Ondrom o tom aj hovoriť, nepochodila však. Ondrej už netáral, že chce byť férový, že veď má matku svojho dieťaťa stále rád. Dookola opakoval, že začína podnikať a nejde mu to. Že má dlžoby a teraz, v tejto chvíli, Lilinke pridať nemôže.

Na súdoch býva horúco. Súdy majú zvláštnu energiu. Zlo sa mieša s nešťastím a bezmocnosťou, zlo sa mieša s aroganciou. Ľuďom na súdoch odoberá tento mix silu, často sa stávajú apatickými...

Eva apatickou nebola. So svojou právničkou bojovala ako lev, išlo predsa o Lilinku. A ak aj sudca mal chvíľu, že Ondreja ľutoval, dlho to netrvalo. Dámy ho rýchlo vysadili na vlak idúci ich smerom a rozsudok napokon znel: Súd upravuje výživné na dieťa o tristo eur.

Hurá, neovládala sa Eva a rozpačitá právnička ju jemne chytila za plece. Ondro zazeral ako kocúr v zatvorenej prepravke

a Eva mu už nevenovala ani jediný pohľad. Videla len malú Lilinku.

Keď chodilo dievčatko do tretej triedy, Eva si našla partnera. Alebo... partner si našiel Evu. A v tejto chvíli už všetci traja spolu žijú päť šťastných rokov. Keď sa stretnú s otcom krásneho dievčatka, ani na seba nepozrú. Tak veľmi narušilo vzťahy tristo pridaných eur na vlastné dieťa!

PÁN DOKONALÝ

Peter, môj kolega, bol vysoký, krásny chlap a vedeli sme, že má druhú manželku. Prvá vraj bola akási nemastná, neslaná, nikam s ním nechcela chodiť... Bol veľmi športovo založený, nuž potreboval sprievod na futbalových zápasoch, na hokeji... Vlasta však radšej sedela doma a čítala.

Mal si byť rád, vraveli sme mu, že nelabzovala po obchodoch a nemíňa na zbytočnosti! Lebo to ešte len sú manželky! Čo rozflákajú celú chlapovu výplatu a nezostane už na nič potrebné!

A viete, ako v práci. Roboty veľa, o svojich kolegoch sa dozvedáme nejaké súkromia len sem-tam, pretože ak je niečo veľmi nepríjemné... zostáva to ukryté až do chvíle, kým nezaúraduje náhoda. Peter sa teda oženil druhý raz a my baby sme ho obdivovali ako niečo, čo v našej dimenzii nemožno stretnúť. Taký muž! Taký manžel! By ste neverili. Štrikoval na stroji od sukničiek po svetre a kabátiky úplne všetko. Šil od kostýmov po

nohavice, texasky, čo vyzerali ako priamo od Dolce & Gabbana, vyšival obrusy, vreckovky... no niečo úžasné.

Nová žena Petra milovala. Chodievala s ním dokonca na ľahkoatletické záporenia, na volejbal a hádzanú... Konečne bol šťastný. Obliekal ju ako kráľovnú, všetko ručná práca. Pravda... okrem topánočiek.

Naučím sa šiť aj tie, nevzdával sa a nám bolo jasné, že o rok-dva ušije prvé ihličky.

Život letel, ako dokážu letieť iba roky mladosti, a po troch rokoch nám kolega nejako zosmutnel. Ak máte roboty ako na katedrále, smútok vókol seba vnímate iba periférne a veru – ani naň často nereagujete. Nechce sa vám počúvať sťažnosti, fňukanie...

Jedného dňa som sa však s Petrom ocitla v bufete pri káve celkom sama a pekne mi to „nandal“. Vyrozprával sa, vyžaloval, vyklopil všetko, čo sa v jeho domácnosti dialo.

Asi mám na krku druhý rozvod, povedal a tmavé oči, zaborené do šálky, ani nezodvihol.

Akože sa asi rozvedieš? Veď ste ideálna dvojka! Čo sú to za hlúposti? vravím ja a vôbec mi to nebolo príjemné. Vždy, keď mi muži plačú na ramene, mám pocit, že hoc i nedobrovoľne, ale patrím medzi nich. Ktovie prečo.

Tak... tej mojej som sa prejedol. V podstate si nemôže nič – okrem nejakej bielizne a pyžama – kúpiť. Všetko jej uši-

jem, uštrikujem, uháčkujem... Chcela by behať po obchodoch, míňať peniaze na všelijaké značkové veci, ale... nič jej v skrini nechýba! Je z toho taká vynervovaná... Vieš, ja doma aj varím, aj pečiem...

Och, Peter! chytila som mu obe dlane do mojich: Toto je také nespravodlivé, vravím a v tej chvíli sa chlapovi ako hora zaleskli v očiach slzy.

Tak ja naozaj neviem, čo tie baby chcú. Vypisujete knižky o tom, akí sme nemožní, ako nedokážeme pomôcť v domácnosti, rozumieme iba svojej práci – a povedz. Ako sa ja mám na také písачky pozeráť?

Zamyslela som sa a naozaj mi chalana prišlo ľúto. Oproti mne sedel čistý idol všetkých vydatých žien. Práve o takom snívame my, čo z práce rýchlo utekáme domov variť, napiecť, čo štrikujeme deťom čiapočky, rukavice, svetríčky – a popritom odskakujeme k starším skontrolovať úlohy... Áno. Pozerala som na skutočného Pána Dokonalého. A musím vám povedať, že po prvý raz v živote.

Dopili sme kávu, ešte som ho pohladila po líci a že neboj, všetko prejde, a s toľkými informáciami v hlave som vedela, že pre spoločnosť, v ktorej pracujem, už dnes neurobím ani fň.

Vonku na lavičke, kúsok od zoologickej záhrady, za sprievodu zvieracích zvukov, som si začala upratovať hlavu. Je pravda, že takmer všetci muži sveta sú iní než tento tu. Než Peter, čo varí